

[Justitsministeren.]

stemmelsen om mødrehjælpsinstitutionernes medvirken i disse sager, herunder bestemmelsen om oprettelse af de særlige samråd under mødrehjælpsinstitutionerne, der skal tage stilling til spørgsmålet om svangerskabsafbrydelse. Bestemmelsen herom indeholdes i § 3, stk. 3, og hænger nøje sammen med det lovforslag om mødrehjælpsinstitutionerne, som socialministeren i dag vil fremsætte. Jeg anser det af flere grunde for hensigtsmæssigt, at mødrehjælpsinstitutionerne i videre omfang end hidtil kommer til at behandle spørgsmålet om svangerskabsafbrydelse, og at den egentlige afgørelse henlægges til samråd under mødrehjælpsinstitutionerne. Når man tager i betragtning, at sociale momenter i vidt omfang indgår i overvejelserne om den medicinske indikation, finder jeg det naturligt, at det ikke som hidtil overlades til rent lægelige instanser at tage stilling til spørgsmålet om svangerskabsafbrydelse. Hertil kommer, at en vis centralisering af afgørelserne skulle muliggøre en mere ensartet praksis, en ensartethed, der yderligere kan ventes fremmet ved oprettelsen af det centrale nævn, som der stilles forslag om i mødrehjælpsloven.

Derimod anser jeg det for helt naturligt, at det fortsat henskydes til den enkelte læge at tage stilling til svangerskabsafbrydelse, hvor denne er rent medicinsk begrundet, idet jeg i disse tilfælde finder, at spørgsmålet bør behandles på ganske samme måde, som hvor der er tale om at foretage et andet operativt indgreb, der er påkrævet af helbredsmæssige grunde. Ud fra denne betragtning har jeg ligeledes ment, at bestemmelserne i § 2 om samtykke fra indehaveren af forældremyndigheden eller værge og indhentelse af erklæring fra kvindens ægtefælle ikke bør gælde i disse tilfælde.

Lovforslagets §§ 4—7 indeholder forskellige straffebestemmelser. Medens §§ 4, 5 og 7 svarer til de tilsvarende bestemmelser i den gældende lov, er der i den centrale bestemmelse i forslaget § 6 foretaget visse ændringer både i forhold til den gældende lov

og i forhold til kommissionens forslag. Med hensyn til de ændringer, der er foretaget i forhold til kommissionens forslag, tillader jeg mig at henvise til bemærkningerne til lovforslaget.

Når jeg har været betænkelig ved som indstillet af kommissionen at ændre § 6, stk. 2, således, at undladelse af at bistå en kvinde under hendes svangerskab gøres uafhængig af, om undladelsen har været af afgørende betydning for hendes beslutning om at afbryde svangerskabet, skyldes det ikke, at jeg principielt er uenig i det synspunkt, at det er vigtigt, at bestemmelsen formuleres således, at den kan anvendes i praksis, men derimod, at det må forekomme mig betænkeligt at give bestemmelsen et så vidtgående indhold, at den efter min opfattelse løsrives fra den naturlige sammenhæng med de øvrige bestemmelser i § 6.

Løvrigt er det naturligt navnlig at være opmærksom på hovedbestemmelsen i § 6, stk. 1, om strafansvaret for den kvinde, der selv afbryder sit svangerskab. Det er ikke nogen behagelig tanke at skulle foreskrive straf for kvinder, der muligt i en nødsituation og i desperation foretager ulovlig svangerskabsafbrydelse, og jeg har med glæde hilst kommissionens forslag om en nedsættelse af strafferammen. Jeg mener dog ligesom kommissionen, at det ikke kan være muligt at gøre ulovlig svangerskabsafbrydelse strafri for kvinden selv, og lægger herved navnlig vægt på, at det må være en nødvendig konsekvens af lovens øvrige forskrifter, at der foreskrives straf for den, der tilsidesætter bestemmelserne. I modsat fald ville der være tale om forbud, mod hvis tilsidesættelse der ikke fandtes nogen reaktion.

De øvrige bestemmelser i lovforslaget vedrørende afholdelse af udgifterne i anledning af svangerskabsafbrydelse, vedrørende iværksættelse af et oplysningsarbejde om seksualhygiejne og vedrørende kontrol med handel med svangerskabsforebyggende midler giver mig ikke anledning til særlige bemærkninger, men jeg skal herom henvise til lovforslagets bemærkninger.